

Sygn. akt II K 1293/12

(1Ds. 4215/12)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 26 kwietnia 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Artur Kosmala

Protokolant: sekr. sąd. Olga Lechowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia - Śródmieścia Sylwii Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2013 roku r. we W. sprawy

W. Z.syna K.i A.z d. Z.

urodzonego dnia (...) we W.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 7 października 2012 r. we W., kierował samochodem marki M. o nr rej. (...), wbrew zakazowi Sądu Rejonowego w Rawiczu, sygn. akt II K 515/06 jadąc nim ulicą (...) a ulicą (...), przy czym zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rawiczu w II Wydziale Karnym, sygn. akt II K 515/06 z dnia 30 stycznia 2007 r. z art. 178a § 1 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył od 8.06.2009 r. do 18.12.2009 r.,

tj. o czyn z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

* * *

I. uznaje **oskarżonego W. Z.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 244 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. R. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą należny podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym odstępuje od wymierzania mu opłaty.

Sygn. akt II K 1293/12

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 30 grudnia 2005 roku w sprawie sygn. akt V K 2318/05 W. Z. został skazany za popełnienie czynów z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 297 § 1 k.k., z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii oraz za to, że w dniu 7 lipca 2005 roku we W., będąc w stanie nietrzeźwości - posiadając 0,47 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, jechał rowerem po drodze publicznej, tj. popełnienie czynu z art. 178 a § 2 k.k. na łączną karę 2 lat pozbawienia wolności oraz łączną karę 50 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki w kwocie 10 zł. Wobec W. Z. orzeczono również zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku. Wyrok uprawomocnił się 7 stycznia 2006 roku. Karę tę W. Z. odbywał w okresie od 12 października 2007 roku do 22 maja 2009 roku.

Dowód:

- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 30.12.2005 r., V K 2318/05 – k. 20-21,

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rawiczu z dnia 30 stycznia 2007 roku w sprawie sygnatura akt II K 515/06 W. Z. został skazany za to, że w dniu 21 czerwca 2006 roku w R., woj. (...), kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr. rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości o stężeniu 0,88 promila alkoholu w wydychanym powietrzu, co odpowiada stężeniu alkoholu we krwi, nie stosując się przy tym do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 30 grudnia 2005 roku sygn. akt VK 2318/05 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, tj. za czyn z art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyny z art. 270 § 1 k.k. i art. 235 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności i z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; Sąd wymienione jednostkowo wymierzył łączną karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wobec W. Z. orzeczono także środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 7 lutego 2007 roku. Karę tę W. Z. odbył w okresie od 8 czerwca 2009 roku do 18 grudnia 2009 roku w Zakładzie Karnym w W., korzystając z warunkowego przedterminowego zwolnienia na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu w sprawie V K. (...)/wz.

Dowód:

- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Rawiczu z dnia 30.01.2007 r., II K 515/06 – k. 16-17,

Wyrokiem łącznym z dnia 15 września 2009 roku, w sprawie sygn. akt II K 232/08 Sąd Rejonowy w Rawiczu połączył W. Z. kary pozbawienia wolności orzeczone wobec niego na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 25 listopada 2004 roku, sygn. akt VI K 1057/04 oraz Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 16 maja 2005 roku, sygn. akt VK 618/05 i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tą W. Z. miał odbyć w okresie od 8 lutego 2011 roku do 23 marca 2012 roku (zaliczono okres od 11 września 2006 roku do 27 września 2006 roku). W dniu 18 grudnia 2009 roku został warunkowo przedterminowo zwolniony z Zakładu Karnego w W. na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu w sprawie V K. (...)/wz.

Dowód:

- odpis wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Rawiczu z dnia 15.09.2009 r., II K 232/08 – k. 18 – 19,

W dniu 7 października 2012 roku funkcjonariusze Policji M. A. (1) i M. N., pełniąc służbę patrolową, o godzinie 21.55 pomiędzy ulicami (...) a N. we W. zatrzymali do kontroli drogowej pojazd marki M. o nr. rej. (...). Kierującym okazał się W. Z., który spieszył się, aby zawieźć niepełnosprawnego syna do szpitala. Funkcjonariusze ustalili, że zatrzymany kierowca ma orzeczony przez Sąd zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Dowód:

- zeznania świadka M. A. (1) – k. 24-25,

- wyjaśnienia oskarżonego – k. 10-11, 53, 85,

Oskarżony W. Z., ur. (...), jest zameldowany we W.przy ul. (...), posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest malarzem tapeciarszem, stolarzem i mechanikiem. Wykształcenie zdobył w zakładach karnych, gdzie przebywał łącznie przez kilka lat. Wcześniej przebywał w Zakładzie (...)w Ś., w Ośrodku Szkolno (...)we W.i w P.. W 2012 roku pracował w Holandii, głównie przy budowach. Do Polski wrócił 24 września 2012 roku i pozostaje bez pracy. Planuje na stałe wyjechać do Holandii. Oskarżony jest kawalerem. Z nieformalnego związku ma pięcioletniego syna F. B., który urodził się z (...)(...). Dziecko wymaga ciągłej rehabilitacji. Oskarżony nie mieszka z matką syna. Nie leczył się odwykowo, psychiatrycznie, neurologicznie.

Dowód:

- wywiad środowiskowy – k. 46- 47,

- ustalenia policyjne dotyczące osoby oskarżonego – k. 22,

- oświadczenie oskarżonego – k. 85,

Oskarżony był wielokrotnie karany sądownie.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 30 marca 1998 roku w sprawie sygn. akt V K 780/97 za popełnienie czynu z art. 208 d.k.k. w zw. z art. 10 § 3 d.k.k., art. 36 § 2 i 3 d.k.k., art. 76 § 3 d.k.k. został skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz karę 500 zł grzywny, dozór kuratora. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 1 lutego 2000 roku zarządzone wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności; postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 6 maja 2004 roku oskarżony został warunkowo przedterminowo zwolniony z okresem próby do dnia 12 maja 2006 roku; postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 14 lipca 2006 roku odwołano warunkowe przedterminowe zwolnienie.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 14 lipca 1999 roku, w sprawie sygn. akt V K 31/99 za popełnienie czynu z art. 279 § 1 k.k. został skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 7 listopada 2000 roku zarządzone wykonanie kary pozbawienia wolności.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 2 września 1999 roku w sprawie sygn. akt II K 729/99 za popełnienie czynów z art. 279 § 1 k.k., art. 11 § 3 k.k., art. 279 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k., art. 11 § 2 k.k., art. 91 § 1 k.k., 278 § 1 k.k. oskarżony został skazany na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz karę 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki w kwocie 10 zł. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 7 listopada 2000 roku zarządzone wykonanie kary pozbawienia wolności.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 2 lutego 2000 roku w sprawie sygn. akt V K 580/98 za czyny z art. 279 § 1 k.k. art. 91 § 1 k.k., z art. 279 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k., art. 11 § 2 k.k., art. 91 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k., art. 11 § 3 k.k., art. 91 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k., art. 289 § 2 k.k., art. 14 § 1 k.k., art. 31 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k. został skazany na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 20 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki w kwocie 40 zł.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 21 września 2000 roku, w sprawie sygn. akt V K 248/00 za popełnienie czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. został skazany na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 14 lipca 2006 roku odwołano warunkowe przedterminowe zwolnienie.

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 18 maja 2001 roku w sprawie sygn. akt V K 1036/00 objęto wyroki Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia w sprawie V K 31/99, Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia w sprawie V K 580/98 oraz Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków w sprawie II K 729/99 i wymierzono oskarżonemu karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki w kwocie 20 zł. Postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 14 lipca 2006 roku odwołano warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary. Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2009 roku Sąd Okręgowy udzielił oskarżonemu warunkowego przedterminowego zwolnienia z okresem próby do 23 marca 2012 roku.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 25 listopada 2004 roku w sprawie sygn. akt VI K 1057/04 za popełnienie czynów z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 264 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 91 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 91 § 1 k.k. został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 8 sierpnia 2007 roku zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 16 maja 2005 roku, w sprawie sygn. akt V K 618/05 za popełnienie czynów z art. 178 a § 1 k.k., art. 91 § 1 k.k., art. 49a § 2 k.k., art. 42 § 2 k.k. został skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby. Orzeczono wobec oskarżonego także zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat oraz świadczenie pieniężne w kwocie 300 zł. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 20 kwietnia 2006 roku zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 30 grudnia 2005 roku w sprawie sygn. akt V K 2318/05 za popełnienie czynów z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 297 § 1 k.k., z art. 279 § 1 k.k., art. 91 § 1 k.k., art. 64 § 1 k.k., z art. 178a § 2 k.k., z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii został skazany na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki w kwocie 10 zł. Orzeczono także 1 rok zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2009 roku Sąd Okręgowy we Wrocławiu udzielił oskarżonemu warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności z okresem próby do dnia 23 marca 2012 roku.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rawiczu z dnia 30 stycznia 2007 roku w sprawie sygn. akt II K 515/06 za popełnienie czynów z art. 178 a § 1 k.k., 244 k.k., art. 11 § 2 k.k., z art. 270 § 1 k.k., art. 11 § 3 k.k., art. 64 § 1 k.k., z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. został skazany na karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczono również wobec skazanego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 14 grudnia 2009 roku został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia reszty kary pozbawienia wolności z okresem próby do dnia 23 marca 2012 r.

Wyrokiem łącznym z dnia 15 września 2009 roku w sprawie sygn. akt II K 232/08 Sąd Rejonowy w Rawiczu objął wyroki Sądu Rejonowego w Zgorzelcu w sprawie VI K 1057/04 oraz Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia w sprawie V K 618/05 i wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 14 grudnia 2009 roku został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia reszty kary pozbawienia wolności z okresem próby do dnia 23 marca 2012 r.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 18 listopada 2010 roku w sprawie sygn. akt XII K 855/10 za popełnienie czynu z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. został skazany na karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz karę 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki w kwocie 40 zł.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 8 lutego 2011 roku w sprawie sygn. akt II K 739/10 za popełnienie czynu z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 24 grudnia 2011 roku odroczone wykonanie kary do dnia 14 czerwca 2012 roku.

Dowód:

- karta karna – k. 42-44,

W dniu 28 maja 2011 roku w R. oskarżony został ukarany mandatem karnym kredytowanym w wysokości 400 zł za naruszenie przepisów ruchu drogowego w postaci niezastosowania się do znaków od P-8a do P-8c „strzałka kierunkowa”, 103, kierowania pojazdem nie mając przy sobie wymaganych dokumentów; C 15, niestosowania się do pozostałych, nie wyszczególnionych w katalogu znaków i sygnałów drogowych.

Dowód:

- informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego z dnia 11.01.2013 r. – k. 45,

W opinii sądowno – psychiatrycznej z dnia 25 lutego 2013 roku biegli psychiatrzy stwierdzili, że oskarżony W. Z. nie jest chory psychicznie w rozumieniu psychozy i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie, nie jest też upośledzony umysłowo. Biegli nie stwierdzili również u oskarżonego innych zakłóceń psychicznych, które mogłyby mieć znaczenie orzecznicze w sprawie. Badanie wykazało, że nadużywał on alkoholu, jednak podawane w wywiadzie dane nie pozwalały na rozpoznanie u niego uzależnienia od alkoholu, a ewentualne uzależnienie nie miałooby znaczenia dla oceny poczytalności oskarżonego w sprawie. Oskarżony w przeszłości kilka razy sporadycznie odurzał się narkotykami. Podawany sposób odurzania się nie doprowadził do powstania uzależnienia i w odniesieniu do zarzucanego czynu nie miało to znaczenia dla oceny poczytalności. Biegli podkreślili, że oskarżony zna i rozumie podstawowe zasady współżycia społecznego, prawidłowo ocenia sytuacje społeczne i potrafił przewidzieć skutki prawne zarzucanego mu czynu.

Reasumując, biegli stwierdzili, że w krytycznym czasie oskarżony nie miał zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem – nie zachodziły warunki określone w art. 31 § 1 i 2 k.k.

Dowód:

- opinia sądowno – psychiatryczna z dnia 25.02.2013 r. – k. 63- 65,

Oskarżony W. Z. zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak też przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W dniu 23 listopada 2012 roku (k. 10-11) oskarżony wyjaśnił, że nie wiedział, że w dniu 7 października 2012 roku obowiązywał go jeszcze zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony przez Sąd. Spieszył się wówczas do chorego syna. Zaznaczył też, że żałuje tego, co zrobił.

Na rozprawie w dniu 24 stycznia 2013 roku (k. 53) podtrzymał wcześniej złożone wyjaśnienia. Nie potrafił wytłumaczyć swojego zachowania. Podkreślił, że jechał do syna, który jest inwalidą. W pobliżu nie było żadnej trzeźwej osoby, która mogłaby mu pomóc, a on potrzebował zawieźć syna do szpitala. Nie pamiętał ile razy był karany za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości – mogło to mieć miejsce 3-4 razy. Był karany za włamania, kradzieże, pobicia, narkotyki. W sumie w warunkach izolacji więziennej przebywał przez okres około 9 lat. Był w Zakładzie Karnym nr 1 we W. oraz w W.. Zaznaczył, że odkąd w 2009 roku wyszedł z zakładu karnego, to było jego pierwsze wykroczenie. Wyjaśnił, że kiedyś sporadycznie brał narkotyki, ale nie był od nich uzależniony i nie uczestniczył w związku z tym w żadnej terapii. Podczas pobytu w Zakładzie Karnym w W. brał udział w spotkaniach, mających na celu uświadomienie problemu alkoholowego.

Przed Sądem w dniu 26 kwietnia 2013 r. (k. 85) oskarżony jeszcze raz podkreślił, że w dniu zdarzenia jechał do syna, który miał atak i trzeba było zawieźć go do szpitala. Czekał na taksówkę, ale ostatecznie pojechał sam. Przyznał, że ma świadomość, że to co zrobił jest przestępstwem. Dodał, że toczy się przeciwko niemu jeszcze jedna sprawa w związku z kierowaniem przez niego pojazdem mimo orzeczonego przez Sąd zakazu – wówczas także jechał do szpitala.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, że zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonego W. Z. w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzą najmniejszych wątpliwości.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że stan faktyczny w niniejszej sprawie był jednoznaczny i wynikało z niego w sposób jasny, że oskarżony w dniu 7 października 2012 roku wbrew zakazowi orzeczonemu przez Sąd Rejonowy w Rawiczu w sprawie II K 515/06, kierował samochodem marki M. o nr. rej. (...), poruszając się ulicą (...) we W.. Okoliczności te potwierdzał konsekwentnie oskarżony w swoich wyjaśnieniach. Z kolei szczegółowych informacji dotyczących przebiegu kontroli, kiedy to oskarżony został zatrzymany i zostało ujawnione, że nie mógł zgodnie z prawem prowadzić samochodu, dostarczyły zeznania świadka M. A. (2). Świadek ten, będący funkcjonariuszem Policji, przeprowadzającym wymienioną kontrolę, podał, że podczas pełnienia służby patrolowej w dniu 7 października 2012 roku wraz z funkcjonariuszem M. N., o godzinie 21.55 zatrzymał pojazd marki M.. Kierującym okazał się być W. Z.. Po dokonaniu sprawdzenia przez dyżurnego okazało się, że kierowca miał zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych do 2013 roku. Na Komisariacie Policji nie udało się informacji tej potwierdzić z powodu awarii systemu. Zeznania wymienionego świadka Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Świadek w sposób rzeczowy i logiczny przedstawił przebieg zdarzenia. Szczerze też przyznał, że nie udało się jednoznacznie potwierdzić na komisariacie, że oskarżony kierował samochodem wbrew obowiązującemu go zakazowi. Fakt ten został natomiast w sposób niewątpliwy ustalony w toku dalszego postępowania.

Odnośnie sytuacji rodzinnej i majątkowej oskarżonego oraz jego dotychczasowego trybu życia, Sąd oparł się na wywiadzie środowiskowym, ustaleniach policyjnych co do osoby oskarżonego, informacji z Krajowego Rejestru Karnego oraz dołączonych odpisach wyroków, jak też informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Sąd dał wiarę wymienionym dowodom, nie znajdując żadnych podstaw do podważenia ich wiarygodności.

Natomiast ustaleń co do stanu psychicznego oskarżonego Sąd dokonał w oparciu o opinię sądowno – psychiatryczną, której wiarygodność i rzetelność nie budziła żadnych wątpliwości, nie była też kwestionowana przez żadną ze stron.

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, iż oskarżony swoim działaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Dyspozycję art. 244 k.k. wypełnia ten, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, obowiązku powstrzymywania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu albo nie wykonuje zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany.

Omawiany występek ma charakter umyślny, a zatem podmiotową przesłanką odpowiedzialności jest świadomość sprawcy, iż narusza ciążący na nim z mocy orzeczenia sądu zakaz, albo nie dopełnia obowiązku, nałożonego na niego przez sąd. W grę wchodzi obie formy umyślności, zarówno zamiar bezpośredni naruszenia zakazu, jak i zamiar ewentualny, gdy sprawca uświadamia sobie możliwość, iż narusza zakaz lub obowiązek orzeczony przez sąd i z tym się godzi. (por. A. Marek, Komentarz do art. 244 k.k., komentarz LEX 2010).

W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że oskarżony W. Z. w dniu 7 października 2012 roku kierował samochodem wbrew zakazowi orzeczonemu przez Sąd Rejonowy w Rawiczu w sprawie sygn. akt II K 515/06.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rawiczu z dnia 30 stycznia 2007 roku w sprawie sygnatura akt II K 515/06 W. Z. został skazany za to, że w dniu 21 czerwca 2006 roku w R., woj. (...), kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr. rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości o stężeniu 0,88 promila alkoholu w wydychanym powietrzu, co odpowiada stężeniu alkoholu we krwi, nie stosując się przy tym do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 30 grudnia 2005 roku sygn. akt VK 2318/05 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, tj. czyn z art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz za czyny z art. 270 § 1 k.k. i art. 235 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na łączną karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wobec W. Z. orzeczono także środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 7 lutego 2007 roku. Cztery lata zakazu upłynęłyby zatem w dniu 7 lutego 2011 roku, ale okres trwania zakazu został przedłużony wobec brzmienia art. 43 § 2 k.k. Zgodnie z treścią cytowanego artykułu pozbawienie praw publicznych, obowiązek lub zakaz obowiązuje od uprawomocnienia się orzeczenia; okres, na który środek orzeczono, nie biegnie w czasie odbywania kary pozbawienia wolności, chociażby orzeczonej za inne przestępstwo. Oskarżony w okresie od 12 października 2007 roku do 22 maja 2009 roku odbywał karę pozbawienia wolności wymierzoną mu przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia na mocy wyroku z dnia 30 grudnia 2005 roku w sprawie sygn. akt V K 2318/05, a nadto w okresie od 8 czerwca 2009 roku do 18 grudnia 2009 roku odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Rawiczu z dnia 30 stycznia 2007 roku w sprawie sygnatura akt II K 515/06. Wobec tego okres zakazu prowadzenia pojazdów nie biegł przez ponad 2 lata i 1 miesiąc i o ten czas okres trwania zakazu został przedłużony. Nie ulegało zatem wątpliwości, że w dniu 7 października 2012 roku – kiedy oskarżony prowadził samochód marki M. o numerze rej. (...) we W. - zakaz prowadzenia pojazdów orzeczony przez Sąd Rejonowy w Rawiczu w sprawie sygn. akt II K 515/06, jeszcze go obowiązywał.

Oskarżony w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu, nie cierpiał niedostatków w zakresie swojej poczytalności, co wynika z wniosków opinii sądowo – psychiatrycznej z dnia 25 lutego 2013 roku. Potrafił przewidzieć skutki prawne swojego zachowania. Z kontekstu wyjaśnień oskarżonego wynikało, że miał świadomość obowiązywania zakazu kierowania pojazdami, a mimo to zdecydował się poprowadzić samochód. W ocenie Sądu oskarżony nie znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Oskarżony próbował usprawiedliwić swoje postępowanie tym, że chciał zawieźć chorego syna do szpitala. Jednakże z relacji oskarżonego nie wynikało, aby sytuacja była na tyle dramatyczna, że nie mógł liczyć na pomoc innych osób. Sam wspominał o tym, że zanim zdecydował się wsiąść do auta, czekał na taksówkę, a zatem miał możliwość innego dojazdu do dziecka – bez konieczności łamania prawa. Oskarżony chciał wprawdzie pomóc synowi, ale zdaniem Sądu nie podał żadnych okoliczności, które uzasadniałyby jego wystąpienie przeciwko porządkowi prawnemu. W związku z tym wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości.

Powyższego czynu oskarżony dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, o jakim stanowi art. 64 § 1 k.k. Przepis ten znajduje zastosowanie do sprawcy skazanego za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, popełniającego w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany. Przesłankami podobnymi są przestępstwa tego samego rodzaju. Przy ocenie podobieństwa przestępstw decydujące znaczenie ma ustalenie, czy analizowane czyny godzą w dobra tego samego rodzaju (np. życie, zdrowie, mienie, wolność jednostki), przy czym najczęściej, wskazuje na to systematyka przyjęta w kodeksie karnym.

Oskarżony W. Z. był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Rawiczu z dnia 30 stycznia 2007 roku, sygnatura akt II K 515/06 za popełnienie czynu z art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tą oskarżony odbył w okresie od dnia 8 czerwca 2009 roku do dnia 18 grudnia 2009 roku. W ciągu niespełna trzech lat od odbycia tej kary (ponad 6 miesięcy) oskarżony popełnił przestępstwo z art. 244 k.k., zatem przestępstwo podobne do tego, za które był już skazany.

Sąd na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu W. Z. karę pozbawienia wolności za przypisane mu przestępstwo, Sąd baczył, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oraz społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Sąd uznał, że wymierzona kara pozbawienia wolności będzie adekwatna do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu oraz uczyni zadość wymaganiom art. 53 § 1 i § 2 k.k. W przekonaniu Sądu kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności spełni stawiane jej cele zapobiegawcze i wychowawcze w odniesieniu do oskarżonego. Winna ona unaocznic oskarżonemu naganność jego zachowania, oraz zapobiec powrotowi do naruszania przez niego porządku prawnego. Natomiast w ramach prewencji ogólnej wymierzona oskarżonemu kara, z jednej strony powinna odstraszać potencjalnych sprawców tego rodzaju występków, a z drugiej ukazując naganność tego rodzaju zachowań oraz nieuchronność kary, winna pozytywnie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Sąd uznał, że czyn popełniony przez oskarżonego odznaczał się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Godził w tak ważne dobro, jakim jest prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości. Oskarżony kolejny już raz w sposób lekceważący potraktował orzeczenie Sądu, złamał obowiązujący go zakaz, nie licząc się zupełnie z obowiązującymi normami. Okolicznością obciążającą przy wymiarze była także wielokrotna uprzednia karalność oskarżonego.

W ocenie Sądu całokształt okoliczności niniejszej sprawy nie pozwalał na zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Należy bowiem mieć na uwadze, że oskarżony był wielokrotnie karany – w tym za przestępstwa przeciwko mieniu, przeciwko wiarygodności dokumentów, przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a także – jak już zaznaczono – przeciwko wymiarowi sprawiedliwości. Był także karany mandatem za naruszenie przepisów ruchu drogowego. Zastosowane wobec oskarżonego wcześniej sankcje w postaci kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania a także bezwzględnych kar pozbawienia wolności, nie powstrzymały go od działania sprzecznego z prawem. Oskarżony mimo kilkuletniego pobytu w warunkach izolacji więziennej nie zmienił swojego postępowania, popełniając kolejne czyny karalne. Taka postawa oskarżonego wskazuje na jego lekceważący stosunek do wymiaru sprawiedliwości. Wskazuje ona, że resocjalizacja w warunkach wolnościowych nie odnieśli pozytywnych rezultatów. W przekonaniu Sądu bezwzględna kara 4 miesięcy pozbawienia wolności będzie współmierna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu oraz adekwatną z uwagi na jej ogólnie – prewencyjne cele, jak też zapobiegawczo – wychowawcze oddziaływanie względem oskarżonego.

W związku z ustanowieniem dla oskarżonego obrońcy z urzędu, Sąd w oparciu o art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 19 oraz § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. R. kwotę 516,60 zł, obejmującą należny podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Natomiast z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego, Sąd za niecelowe uznał obciążenie go kosztami postępowania oraz odstąpił od wymierzenia mu opłaty, co znajduje umocowanie w przepisach art. 624 § 1 k.p.k. oraz w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.